

Ο ΚΑΗΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Σ' ἀπάτητα βουνὰ κυνηγημένη
μανρογαῖτανοφόρα
τοῦ στίχου ἢ περδικούλα ἢ μαγεμμένη
νά τη σπαράξει τώρα
στά νύχια τῆς κιθάρας ματωμένη.

Γιατὶ ἐσᾶς μὲ καημὸ θὰ τραγουδήσω,
ὦ πόδια νέας Παφίας,
ποὺ φέροντε τὸ θᾶμα της ὀπίσω,
ὦ μᾶς αὐγούλας θείας
γέννημ' ἀπ' τὸν ἀφρὸ τὸν πελαγίσο.

Περιστέρια ἀσημένια, ποὺ τὴν πᾶτε
πρὸς τὴν Ἀθανασία·
Νάρκισσοι, ποὺ τὸ κάλλι σας κυττᾶτε
βαθιὰ στὴ Φαντασία
τὴ λαγαρή κι' ἀπὸ χαρὰ μεθᾶτε·

Ἐρωτες, ποὺ χορεύετε σὲ κρίνων
κορφάδες καὶ γυρνᾶτε
σὲ κῶμο τῆς ζωῆς τὸν αἰώνιο θοῆνον
καὶ στοὺς φαιδροὺς πηδᾶτε
λαρυγγισμοὺς ἀπάνω τῶν Σειρήνων.

Ὡ μαγεμένα κύπελλα, ποὺ ὡς κάτου
σπιθολογᾶτε, πλέρια,
ποὺ ὁ βασιλεὺς τῆς Θούλης μὲ χαρὰ του
καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια
θὲ νᾶπινε τὴ μέθη τοῦ θανάτου.

Θυματήρια, ποὺ σύγγεφο τ' ἀφιόνι
σκορπάει τὸ σάλεμά σας
στὴν ἐκκλησιά τοῦ Τραγουδιοῦ, σὰ χιόνι
κατάσπρη κ' ἡ γητεία σας
τὰ Σεραφεῖμ, αὔλα πουλιὰ τὰ ἐνώνει

σὲ θεῖο χορὸ στὸ θόλο τὸν ἀστρώδη!
 Σᾶς νοιώθει καὶ γελάει
 τὸ μαῦρο χῶμα, ὥσάν ἀκνᾶτο ρόδι,
 καὶ κάτω σας κυλάει,
 σάν ἥλιος, νὰ πατήσετε τοῦ Ἡρώδη

χρυσῇ ἡ κορώνᾳ. ὦ! ποὺ περνᾶτε, ὠϊμένα!
 σὲ ἀτλαζωτὰ γοβάκια
 ἔτσι προσεχτικά καὶ φροντισμένα
 καὶ μὲ πολλὰ κανάκια,
 σὰ νὰ περνᾶτε ἀπὸ νερὰ ἀνθισμένα...

Τὴν αὐγινὴ τοῦ Μάη, (ποὺ χαμομήλια
 εὐώδαε καὶ θυμάρι
 ὁ ἀγέρας, ποὺ τερπνά γε ἀπ' τὴν ἀνήλια
 τὴ ρεματιά φρεσκάρει
 καὶ σᾶς φιλοῦσε μὲ δροσᾶτα χεῖλια),

τ' ἀγκάθι, ποὺ τὸ λεῖο σας τὸ φίλντισι
 μὲ δυὸ ρουμπίνια πλάϊ
 κοκκίνισε, ἡ καρδιά μου τ'ᾶχει ντύσει
 μὲ λούλουδα τοῦ Μάη
 καὶ μέσα της γλυκὰ τ'ᾶχει κρατήσει!

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΠΩΡΑΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ

Ἄψηλά, τραγούδι, ἀνέβα
 τώρα ποὺ ἀνοιξεν ἡ φλέβα
 τοῦ θεοῦ ἡ ἀνεβρουτὴ
 καὶ κοκκίνησαν οἱ ρούγες
 καὶ τοῦ λογισμοῦ οἱ φτερούγες
 ἀπ' τὸ μαντικό πιστί.

Στοῦ χεριοῦ μας τὸ σκαφίδι
 πίνει τῆς Ὑγείας τὸ φίδι
 καὶ στὸν ἥλιο τὸν καυτὸ
 μὲ τὰ πράσινα φλουριά σου
 χαρωπὰ ξεκουλουριάσου,
 Στίχε, φίδι σεραπετό.

Καὶ σύ, νέε πρωτάρη, κρούσ' τα
τὰ λευκά σου χέρια, ἢ κρούστα
τῆς σιωπῆς νὰ ραγιστῇ,
πῶχει τὴ ζωὴ μας ζώσει
πλέρια ἀπ' ὄραμα καὶ γνώση
καὶ κυρίαρχη ἀρετή.

Νά! μὲ τὸ σγουρό του γένι
ὁ ἀδερφὸς ὁ Πᾶνας βγαίνει
ἵδρο στάζοντας λερὸ
κ' ἐρωτιᾶς ἀστροπελέκι
πὰ στὸ κέρατό του στέκει
τ' ὄρθιο καὶ τὸ σουβλερό.

Καὶ ρεκάζοντας ἀνάρια
πῶς κουνάει τὰ κουκουνάρια
στὸ λαιμό του τὸ χοντρὸ
καὶ τὰ νυχοπόδαρά του
ἀντηχᾶνε τὴ χαρὰ του
σὲ στουρνάρι ἀστραφτερό!

Καὶ στὴ φύχτα του σὰ χιόνι
τῆς γλυκειᾶς Ὀπώρας λιώνει
τὸ χεράκι, ποὺ εὐωδᾷ,
κ' εἶναι τῶν Ἠλύσιων πύλη
τοῦ κορμιοῦ της ἢ καμπύλη,
ποὺ ὅλο πιότερο λυγᾷ.

Καὶ στὰ μέλη τὰ χνουδάτα
κιτρολέϊμονα γεμάτα
καὶ ροδάκινα σφιχτά
καὶ δασῶν βουητὰ φαντᾶζουν
καὶ πηγές, ποὺ λαμπαδιάζουν
ἀπὸ τὰ ἡλιοβολητά.

Μὲ κορμιὰ ξερβὰ γυρμένα
καὶ μὲ χέρια ριζωμένα
ὁ ἓνας στ' ἄλλουνοῦ βαθνύ,
ἀρχινᾶνε νὰ σβουρίζουν
καὶ μαλλιά κι οὐρὰ ἀνεμίζουν
κόκκινα σὰν τὴ φωτιά.

Καὶ καθὼς γερὰ πατᾶνε
τὰ σαγόνια καὶ τραβᾶνε
ἀξεκόλλητα καθεῖς,
ὅλα μέσα τοὺς ἀντρειεύουν
καὶ πυκνὰ γοργοσαλεύουν
τὰ καρδιόχτυπα τῆς Γῆς.

Καὶ σηκώνοντας τὸ τραγιο
πόδι ὀρθὸ καὶ πότε πλάγι' ὁ
τσομπανόθεος, πεταχτὰ
τῇ συντροφίᾳ κυρά του
μὲ τὸ γέριμα τοῦ κεράτου
στὸ βυζὶ τήνε κεντᾷ·

καὶ τὰ στήθια του, ὅλο σκόνη,
ἢ ἀναπνιά του τὰ φουσκώνει
σὰν φνισούνα, ὁποῦ σφυρᾷ,—
κ' ἢ φλογέρα, ὡσὰν ἀηδόνι
τοῦ Ἰλισσοῦ, θερμὸ τοὺς δώνει
τὸ ρυθμὸ στὰ θεῖα σφυρά.

Ἄ! κ' ἐμεῖς, πῶχουμε βάψει
μέσα στοῦ κρασιοῦ τὴν αἶψη
τὸ ποδάρι, ποὺ πετᾷ,
μὲ τὴ νέα στροφὴ στὰ χεῖλι
ᾧς περάσουμε σὰν ἥλιοι
ἀπὸ τοὺς Θεοὺς μπροστά!

Κ. Ι. ΒΑΡΝΑΛΗΣ